VREMEA

DREPTEI NAŢIONAL - CREŞTINE

Anul V nr. 63 24 octombrie - 20 noiembrie 2003, 8 pagini 3000 lei www.edituravremea.ro

EDITORIAL

DEMOCRAŢIA AUTOCRATICĂ

Sunt mai multe modele de a impune unei populaţii sau unui popor voinţa minorităţii dominante. În Europa am avut exemplul clasic al bolşevismului, în Asia, Africa şi America Latină am avut şi mai avem o largă paletă de dictaturi comuniste. Fascismul şi naţional-socialismul, la rândul lor, s-au impus ca regimuri dictatoriale alese însă pe cale democratică; şi Mussolini şi Hitler au preluat puterea ca urmare a unor alegeri libere pe care nu le-au mai repetat. Mai sunt exemple de dictaturi personale şi de grup care, cu toate, se revendică de la exercitarea puterii prin forţă şi nu prin persuasiune. Prin persuasiune îşi exercită autoritatea regimurile democratice, care conving alegătorii, iar votul acestora le dă legitimitate. Un caz particular în democraţia continentului american este Mexicul, unde un partid „democratic" a putut să se menţină la putere prin „alegeri libere" timp de 80 de ani, fără întrerupere, performanţă pe care nu a reuşit-o nici Partidul Comunist (bolşevic) al Uniunii Sovietice. Este experienţa fascinantă a menţinerii la putere prin alegeri „libere şi democratice" a unui partid clientelar şi corupt, care a găsit modalitatea dirijării electoratului în scopul menţinerii sale îndelungate la putere. Condiţia în care a luat naştere această democraţie originală a fost democratizarea întregului continent american, acea stare de spirit care nu permitea existenţa unui regim autoritar şi cu atât mai puţin a unuia dictatorial. Şi atunci, cu spiritul lor latin, întreprinzător şi inventiv, un grup de mexicani, hotărâţi să cucerească şi să păstreze puterea, au creat Partidul Democrat Justiţionalist. Organizarea lui s-a făcut pe principii clientelare, adepţilor săi promiţându-li-se în cazul victoriei electorale, funcţii în administraţia de stat, protecţie în faţa legii, posibilitatea îmbogăţirii prin corupţie sau fraudă, într-un cuvânt, solidaritatea şi protecţia de partid. În felul acesta au fost câştigate rând pe rând un număr impresionant de alegeri, prin extinderea clientelismului politic, apariţia, să le spunem, a unor „baroni locali", care îşi răsplăteau supuşii cu mici avantaje materiale şi-i ţineau din scurt prin ameninţarea cu represalii în caz de neascultare.

*

Nu ştim dacă urmaşul Partidului Comunist Român, am numit formaţiunea politică cu nume schimbător, FSN, FDSN, PDSR, PSD, s-a inspirat în organizarea sa şi în relaţiile umane interne din modelul justiţionalist, dar, ca şi porumbul adus din Mexic la noi în ţară, „democraţia originală" a prins aşa de bine încât acuma în loc de pâine şi circ avem mămăligă şi democraţie originală. Urmaşii partidului comunist, care s-au grupat în PSD, au făcut-o pentru a nu pierde puterea şi au păstrat-o, prin clientelism politic, promovându-şi şi apărându-şi colegii şi ciracii în toate împrejurările. Protejarea corupţilor din partid, influenţarea justiţiei în favoarea lor, vânzarea cu prioritate şi pe bani puţini a proprietăţilor de stat, iertarea datoriilor către bugetul statului, sunt numai câteva din avantajele pe care **Partidul** le oferă aderenţilor săi mai importanţi. Dar cum poate fi ţinut în frâu de către Partid omul de pe stradă sau de pe uliţă? Avem exemplul recent al referendumului, care arată cât de eficace este aparatul de partid şi de stat. Întrucât oamenilor de rând nu li se pot oferi onoruri şi felii din averea publică, ei fiind prea mulţi, nu sunt trataţi cu zăhărelul ci cu biciul. Aşa se explică faptul că peste 10% din alegători au votat în ultimele două ore din 24 de ore efective de funcţionare a secţiilor de vot. Numai frica de a refuza primarul sau prepuşii săi care s-au poftit în casa oamenilor cu urna volantă, teama de a nu primi certificatul de producător sau ajutorul social, i-au determinat pe săteni să voteze. La oraş, îndemnurile de vot au fost mai subtile, s-au organizat tombole pentru votanţi, poliţia i-a oprit pe automobiliştii în trafic îndemnându-i să voteze, vedete de muzică uşoară, sportivi de performanţă, chiar şi unii preoţi, au îndemnat la vot cetăţeanul, pentru „bunăstare, integrare în UE" şi alte numeroase avantaje. Bombardamentul mediatic a fost insistent, televiziunile excelând în propagandă, plătită desigur din banul public, adică chiar de aceia care erau îndemnaţi, mai cu binele, mai cu răul, la vot.

*

În vremile dintâi ale comunismului în România, o teză a PCUS (b), preluată desigur de Partidul Muncitoresc Român, suna aşa: „Democraţia populară este o formă a dictaturii proletariatului". Dacă nu ne e frică de paradox, putem afirma că „democraţia originală" a lui Iliescu şi Năstase este o replică peste ocean a „democraţiei autocratice" mexicane, care a rezistat 80 de ani.

Ceea ce trebuie să ne îngrijoreze este nu existenţa PSD, ci determinarea cu care această formaţiune politică este decisă să-şi perpetueze puterea. O dată a pierdut-o, în favoarea unei coaliţii nevolnice, a doua oară este hotărât să n-o mai piardă şi să-şi continue un timp cât mai îndelungat exercitarea puterii asupra poporului sărac, umilit şi înşelat. Alegerile de anul viitor vor fi poate ultima şansă de a stăvili ascensiunea partidului-stat, al acestui urmaş al Partidului Comunist Român de la care a preluat nu numai cadrele şi setea de putere, dar şi incapacitatea de a scoate ţara din comunism şi a o readuce la bunăstarea de odinioară.

ULTIMA ORĂ

DEMISII LA GUVERN

După şedinţa Delegaţiei Permanente a PSD, premierul Adrian Năstase a anunţat demisiile a trei importanţi miniştri din cabinetul său: *Hildegard Puwak*, ministrul Integrării Europene şi *Şerban Mihăilescu*, ministru coordonator al Secretariatului general al guvernului, care au fost amestecaţi în scandaluri de corupţie, şi *Mircea Beuran*, ministrul Sănătăţii, implicat într-un penibil caz de plagiat. Demisiile, un fel de a vorbi, au fost probabil cerute celor trei, care deveniseră un balast pentru partidul de guvernământ. Chiar dacă premierul s-a străduit să mascheze pe cât posibil acest fapt, declarând: „Am o părere foarte bună despre cei trei colegi. Sunt foarte buni profesionişti şi ei vor fi folositori pentru eforturile naţionale". Cu ocazia „demisiilor" s-a aflat că unul dintre actorii principali ai scandalului în care a fost implicat Şerban Mihăilescu, consilierul Virgil Teodorescu, a lucrat şi înainte de 1989 la – pe vremea aceea – Consiliul de Miniştri, ca ofiţer de Securitate acoperit din partea DIE. Şi cum se ştie că Şerban Mihăilescu a fost secretarul ultimilor prim-miniştri ceauşişti, vedem că vechile structuri comuniste s-au perpetuat în guvernul „democratic" de astăzi.

ALT CAZ DE CORUPŢIE

Octavian Ionescu, fotbalist de performanţă la «Sportul Studenţesc», a emigrat în 1983 în Elveţia. După Revoluţie, s-a implicat într-o mare investiţie în turism, proiectul Omu, în parteneriat cu Consiliul Local Buşteni. În această situaţie, i s-a cerut şi a dat comisioane, cadouri, pe scurt şpăgi, unor persoane cu atribuţii în administraţia centrală şi locală. Reproducem parţial interviul acordat de Octavian Ionescu, publicat în ziarul «Evenimentul zilei» din 14, 15, 16 octombrie. Interviul este descrierea, dacă e să-l credem pe domnul Octavian Ionescu, a felului în care se practică corupţia la nivel înalt, este o exemplificare a năravurilor clasei noastre politice şi ale slujitorilor din administraţia publică, doritori să primească foloase necuvenite.

Cine sunteţi, domnule Octavian Ionescu?

Sunt fost fotbalist de performanţă, la Sportul Studenţesc, am plecat în Cipru şi de acolo în Elveţia. Din 1983 sunt rezident în Ţara Cantoanelor, dar sunt doar cetăţean român, nu şi elveţian.

Când şi de ce v-aţi decis să investiţi în turismul românesc?

Visez de mult la proiectul Omu, dar primii paşi i-am făcut abia în 2000. Atunci, firmele Omu Bucegi şi TeleBuşteni 2000, înfiinţate de mine special în acest scop, au încheiat contracte de asociere în participaţiune cu Consiliul Local Buşteni, pentru realizarea proiectului Omu. Ei ne puneau la dispoziţie terenul pe care noi urma să-l amenajăm, construind hoteluri, vile, amenajând un patinoar, pârtii de schi, instalaţii de transport pe cablu etc. Aveam doi parteneri de renume: Unionmatex Industrieanlagen Gmbh (Germania) şi Rowema AG (Elveţia) – specializaţi în industrie hotelieră, respectiv instalaţii de transport pe cablu. Ambele firme au găsit finanţări la două bănci de renume – UBS (United Bank of Switzertand) din Zurich, Elveţia, respectiv D.G. Bank din Germania, pentru o investiţie totală în zona Valea Cerbului-Gura Diham-Izvoarele de aproximativ 70 milioane dolari. Finanţare acordată celor două firme partenere cu Consiliul Local.

Cine şi de ce a solicitat finanţare PHARE?

În baza contractelor de participaţiune, arătând că zona devine extrem de interesantă turistic, Consiliul Local Buşteni a întocmit un proiect de infrastructură, în cadrul Programului PHARE 2000, pentru amenajarea şi modernizarea drumului de acces Buşteni-Gura Diham şi a transportului pe cablu pe distanţa Gura Diham-Izvoarele. În acest mod (drum, transport pe cablu), s-ar fi asigurat legătura între Buşteni şi Predeal. Sigur că proiectul nu ar fi fost selecţionat şi aprobat fără documentaţia la proiectul Omu. Nimeni nu finanţează un drum în pustiu. Între timp au venit alegerile locale, s-a schimbat primarul la Buşteni, la fel şi Consiliul Local, care a contestat legalitatea asocierii făcute anterior, încercând să anuleze contractele existente. Acest lucru nu numai că nu s-a întâmplat, noul Consiliu Local a recunoscut asocierea, mărind suprafaţa destinată proiectului de la 30 de hectare la 90 de hectare. N-am dat mare importanţă proiectului PHARE deoarece în 15 februarie 2001 am primit o confirmare scrisă de la preşedintele Consiliului Judeţean prin care ni se promitea acordarea unor garanţii guvernamentale în valoare de 58.750.000 de dolari. În aprilie 2001, cu noul Consiliu Local am încheiat un act adiţional în care se menţiona posibilitatea ca drumul şi transportul prin cablu pe distanţele amintite să fie finanţate prin programul PHARE 2000, în caz contrar realizarea lor să cadă în competenţa noastră.

De ce s-a ajuns la solicitarea de garanţii guvernamentale, altfel necuprinse în contract, întreabă acum adversarii proiectului?

Pot să vă pun la dispoziţie 23-24 de adrese din care se poate vedea că am avut chiar din 15 februarie 2001 promisiuni ale preşedintelui Consiliului Judeţean Prahova, Mircea Cosma, cu privire la acordarea garanţiilor de stat, garanţii guvernamentale pentru proiectul Omu. În aceste condiţii, nu m-a interesat dacă drumul este finanţat din fonduri PHARE sau construit de noi. Că fondurile PHARE s-au aprobat, aveam să aflu mult mai târziu. În 26 iunie, am primit o notă de la Primăria Buşteni în care mi se cerea să scot din contractele mele drumul de acces şi instalaţia de transport prin cablu din zonă. Or eu nu puteam să scot ceva ce n-am. Drumul nu era al meu, ci era un drum comunal. Practic, actul adiţional nu specifica foarte clar în competenţa cui intră căile de acces şi asta ne încurca planurile. Am cerut primăriei printr-o adresă să-mi dea documentele care stau la baza cererii de finanţare PHARE şi le-am primit. Am primit toată documentaţia cu costul investiţiei care se ridica la 11,1 milioane euro, din care 5 milioane euro contribuţie PHARE. Asta demonstrează că la data aceea erau întocmite proiectele şi ele nu erau altele decât cele iniţiale, ale fostei Primării de la Buşteni. Abia după un an am aflat că fondurile PHARE primite pentru Valea Cerbului (pe documentaţia proiectului Omu) au fost redirecţionate pentru locaţia Valea Albă-Calinderu, iar mutarea locaţiei a fost aprobată în şedinţă de Consiliu Local. În acest răstimp, mi-am dat seama că obstacolele şi tergiversările proiectului Omu au o bază: proiectul PHARE, prin care s-au deturnat sume importante de bani de la proiectul iniţial la un alt proiect comunitar din Buşteni, care nu era al nostru. Atunci n-am vrut să fac valuri şi mi-a fost şi frică să mă ating de acest subiect.

În acest timp în care, fără ştirea dumneavoastră, se încerca mutarea locaţiei la proiectul PHARE, ce vă spuneau autorităţile? Mai exact, ce se întâmpla la vedere?

La începutul anului 2001 am mers la Mircea Cosma cu delegaţia de elveţieni, am discutat problema acestei finanţări. Cosma ne-a trimis la guvern, la secretarul general al guvernului, domnul Şerban Mihăilescu, care ne-a primit. I-am prezentat proiectul, în valoare de 70 de milioane de dolari şi, după cinci minute de discuţii, a zis: „Da, suntem de acord să sprijinim proiectul. Guvernul sprijină proiectul. Trebuie să ne grăbim să-i dăm drumul repede". Ni l-a prezentat atunci pe domnul Virgil Teodorescu şi a spus: „El este reprezentantul guvernului pentru proiectul Omu". Virgil Teodorescu era consilier la guvern, mai exact consilierul lui Şerban Mihăilescu. La plecare mi-a spus, citez: „Faceţi tot ce vă cere Virgil şi primiţi garanţiile". Am făcut tot ce ne-a cerut şi am început cu studii, proiecte, deplasări, analize: în luna aprilie 2001, Teodorescu m-a chemat la el. Ca de obicei, ne-am întâlnit în parcarea de lângă guvern...

Conspirativ, sau cum?

Mergeam peste tot în teritoriu, discutam, dar la guvern ne întâlneam în parcare şi totdeauna Teodorescu se ferea. Mi-a spus: „Domnule, ai societăţi cu 100 de dolari, nu se poate aşa, trebuie să arăţi că ai bani". „Păi, aveţi convenţia cu băncile, loan agreement-ul, ce vă mai trebuie?" „Domnule, nu merge. Trebuie să justifici că ai bani şi că poţi, lucrurile astea nu se fac pe gratis, noi muncim. Facem eforturi disperate să te ajutăm, vezi prea bine cât alergăm, şi dacă-ţi dăm garanţia asta de 60 de milioane, trebuie să dai şi tu acolo două milioane. Poţi să dai două milioane?" Eu am rămas cu gura căscată. Zice „două milioane: unul acuma şi unul când încep lucrările". M-a întrebat care este forma de derulare a acestui credit şi i-am spus că e vorba de un credit furnizor. Societatea de construcţii şi montaj elveţiană urma să primească creditul de la UBS pe ceea ce făcea. Astfel, UBS-ul a acordat societăţii „Rowema" o scrisoare de credit care intra în vigoare în momentul când instalaţiile ajungeau în vama română.

Pe baza facturii de vamă transmise băncii, aceasta elibera banii. Practic, i-am explicat lui Teodorescu că eu nu dispun de credit ca să umblu în el cum vreau şi când vreau. I-am explicat că pot dispune de bani după bunul plac abia după ce dau investiţia la cheie şi începe derularea efectivă a încasărilor din exploatare.

Cum a explicat Teodorescu cererea de care vorbiţi, de două milioane de dolari? Era comision, mită?

A spus că era comision pentru el, pentru Cosma şi pentru Mihăilescu. Astea sunt lucruri pe care mi le-a spus Teodorescu.

Sunteţi conştient că Teodorescu poate nega tot şi poate spune că nu v-a cerut nici un leu?

Da, el poate să spună că nu mi-a cerut nici un leu, dar o să dovedesc că mi-a cerut. Vă povestesc ceva mai încolo. I-am explicat încă o dată că noi avem credit la bancă, nu avem bani cash în valiză şi pe sub masă, bani gheaţă au numai teroriştii. Mi-a spus: „N-aveţi bani, n-aveţi bani, dar acuma noi muncim pentru voi? Măcar ne acoperiţi cheltuielile curente". Mi-a spus ca până la sfârşitul lunii aprilie să-i dau 50.000 de dolari ca să plătească oamenii care muncesc la acest program. La sfârşitul lunii aprilie, Teodorescu m-a chemat iar acolo, la aurolaci (n.r. – în parcarea de la guvern) şi mi-a zis: „Domnule, mi-ai promis ceva şi nu te-ai ţinut de cuvânt". Eu i-am spus: „Da, o să vă dau, dar nu sunt aici, sunt în Elveţia". Am pus mâna pe telefon şi am sunat un prieten în Elveţia, că nu puteam să spun aşa ceva partenerilor elveţieni, şi i-am spus să-mi trimită câţi bani are în casă până ajung eu să scot din cont. Mi-a trimis a doua zi 5.000 de dolari, prin Western Union, pe care i-am luat şi i-am dus lui Teodorescu. Banii nu erau o problemă, 5, 10, 20 de mii de dolari, dar nu voiam să le spun asociaţilor de acolo cum stau lucrurile. Ne-am văzut după câteva zile şi Teodorescu iarăşi mi-a amintit despre promisiune. „Trebuie să rezolv problema, are nevoie şeful de bani", mi-a spus. Şeful fiind Şerban Mihăilescu. M-am dus la un prieten al meu şi i-am cerut 50.000 de dolari. Ăsta mi-a zis că sunt nebun. Mi-a dat 10.000 de dolari, atâţia avea în casă, m-am dus şi i-am dat lui Teodorescu, spunându-i că restul îi aduc când merg în Elveţia. I-am mai dat şi altă dată încă 5.000 de dolari.

Cât pretindeţi că aţi dat, cu totul, adunând ce-aţi oferit cu ţârâita?

După calculele mele, în jur de 95.000 de dolari. Astfel, după ce s-a aprobat în Camera Deputaţilor schimbul de teren, în iulie, Teodorescu mi-a spus: „Vezi, domnule, că e nevoie, toată lumea are nevoie şi Cosma are nevoie, a ieşit şi legea acuma". Eu, de bucurie că a ieşit legea, am plecat în ziua aceea în Elveţia. Joi seară m-am urcat în maşină, sâmbătă dimineaţă eram la Hotel Montana la Sinaia. Teodorescu era acolo, am stat în maşină de vorbă, i-am dat 20 de bilete a câte 1.000 de franci elveţieni şi am plecat înapoi în Elveţia. Altă dată m-am întâlnit cu Cosma şi Teodorescu la restaurantul „Doina" şi mi-au spus că dacă dau 100.000 de dolari dăm drumul la treabă. Pe 22 septembrie, într-o discuţie cu Mircea Cosma, i-am reamintit episodul şi el mi-a spus că n-am nici o dovadă că mi-a cerut aceşti bani. I-am reamintit o discuţie din mai 2001, la Sinaia, despre proiectul Omu, la care participau şi ministrul Dan Matei Aghaton, şi preşedintele Consiliului de Administraţie al firmei „Rowema", domnul Rutz, în care mi s-a confirmat începerea proiectului. „Let's do it", au fost cuvintele lui Agathon. O să-l facem, adică. La ieşire, când eram cu domnul Rutz, Cosma a zis: „Domnule, sări cu 100.000 de dolari şi-i dăm drumul la proiect". Rutz m-a întrebat ce-a zis Cosma. I-am spus că îmi cere 100.000 de dolari, el a râs şi a zis: „Numai atât?". La Ploieşti, în 22 septembrie, i-am spus lui Cosma: „Domnul Rutz poate să confirme că ne-aţi cerut atunci 100.000 de dolari". Şi Cosma n-a mai zis nimic. A tăcut.

Când susţineţi că i-aţi mai dat bani lui Teodorescu?

În septembrie 2001, mi-a cerut iarăşi nişte bani. Am mers la bancă, la BCR, am scos 30.000 de dolari şi-am plecat la Ploieşti cu Teodorescu. Am stat de vorbă cu Cosma. Cosma mi-a spus că întâi facem şi după aceea o să vedem noi. N-am discutat de bani, pe faţă. La întoarcere, în Bucureşti, Teodorescu m-a întrebat ce fac cu banii şi mi-a spus: „Dă-i la mine, că-i ţin eu". Şi i-am dat. După ce legea cu schimbul pământului a trecut în Senat şi urma promulgarea de către preşedinte, Teodorescu mi-a spus: „Domnule, s-a rezolvat, cadoul a fost primit. Ăsta este om, întâi face şi pe urmă ia. Asta ca să vezi!"; Am fost bucuros că s-a rezolvat. În tot timpul ăsta îmi dădeau mereu ceva de făcut, să aduc acte, ba din Elveţia, ba din România.

Câte drumuri aţi făcut din Elveţia în România?

O dată sau de două ori pe lună, cu avionul sau cu maşina, se vede în paşaport câte vize am avut în aceşti trei ani. În iarna lui 2002, Teodorescu a cerut să meargă să vorbească cu constructorii, în Elveţia, şi a vizitat ambele firme. Acolo, iar a mai cerut bani, a făcut cumpărături de 6-7.000 de euro – abia intrase euro pe piaţă – şi i-am dat la plecare 10.000 de euro. Când am venit la Bucureşti, în februarie, i-am dat alţi 10.000 de euro. Am mers împreună la Cosma, la Ploieşti, iar ei au intrat în biroul din spate. În momentul când s-a deschis uşa, s-a făcut curent. S-a deschis uşa de la birou şi i-am văzut mâna lui Cosma care număra banii. În 4 aprilie mi-a trimis o scrisoare în care mi-a spus să vin pe 10 aprilie şi să fiu însoţit de furnizorii de echipamente, reprezentanţii băncilor şi constructorii pentru semnarea convenţiei de cesiune de acţiuni între firma mea şi Consiliul Judeţean ca, în felul acesta, să ne poată da garanţiile. De la cele 60 de milioane promise, am ajuns la garanţii de 10 milioane de dolari date de Consiliul Judeţean Prahova, nu de către guvern. Am venit pe 10 aprilie şi în loc de cesiune am avut parte de un circ de prost gust, în care Cosma i-a adus pe toţi cei care se împotriveau proiectului – în realitate, sau fiindcă aşa li s-a zis – ca să-mi demonstreze ce opoziţie întâmpină şi cât de greu este să mă susţină, dar m-a asigurat că vom face proiectul în ciuda adversităţilor. La discuţia asta a luat parte şi Teodorescu, ca reprezentant al guvernului. Au sărit pe noi ca nişte ulii şi au spus că ne dau garanţiile dacă le dăm 51% din acţiuni. Au urmat trei luni de corespondenţă neinteligibilă, într-o limbă de lemn, încât mi-a fost practic imposibil să traduc partenerilor elveţieni ce acte mai doreau de la noi pentru că nu înţelegeam nici eu ce doreau, în româneşte. Vă pun la dispoziţie aceste acte să vedem dacă înţelegeţi ceva. În iulie 2002 ajunsesem la disperare. Voiam să fac greva foamei în faţa guvernului, în Piaţa Victoriei. În halul ăsta ajunsesem. I-am ameninţat că o să fac asta. La jumătatea lunii iulie, Teodorescu m-a sunat în Elveţia şi mi-a spus că s-a rezolvat problema, a găsit soluţia şi m-a chemat pe 1 august la Sinaia. Acolo, a venit şi Şerban Mihăilescu. Există procesul verbal al şedinţei. Mihăilescu s-a angajat ca până în 7 august 2002 să rezolve problema schimbului de teren şi până în 15 septembrie 2002 să se înceapă lucrările.

Continuare în pagina 3

ALT CAZ DE CORUPŢIE

Urmare din pagina 2

Pe ce aţi mai dat bani, că spuneţi că aţi cheltuit două milioane de dolari în aceşti trei ani?

Păi am tot schimbat documentaţiile pentru toate sumele de finanţare şi garanţii, care se schimbau de la lună la lună, am plătit studii de fezabilitate, avocaţi, documentaţii, drumuri, onorarii, am comandat utilaje. Autorităţile locale au cerut înfiinţarea a două societăţi noi, ca să poată intra în asociere cu noi, dar când ajungeau la garanţii mai găseau un tertip. În august 2001, au decis să garanteze proiectul cu valoarea terenului, în sumă de 9.480.000 de dolari. Adresa a fost semnată de primarul de la Buşteni, Ilie Ilinca, şi aprobată în Consiliul Local. Au mai vrut să facă o societate pe acţiuni – un S.A. – cu doar trei acţionari, ceea ce ar fi fost ilegal. M-am trezit la timp şi am făcut un S.A. cu cinci acţionari, aşa cum prevede legea, societatea Schi Valea Cerbului. Nu erau idioţi, asta a fost o capcană. Pe urmă puteau anula toate actele. A fost nevoie de alte hotărâri în Consiliile Local şi Judeţean, s-au pierdut alţi timpi preţioşi.

Susţineţi că aţi decis să nu mai daţi nici un ban şi, din această cauză, relaţiile cu autorităţile s-au răcit. Cum aţi reacţionat?

Cu calm şi cu tact. Am scris preşedintelui României şi am cerut audienţă. Ne-a primit şapte zile mai târziu. Am venit cu o delegaţie de elveţieni, preşedintele Iliescu ne-a ascultat şi ne-a spus: „Am vorbit cu preşedintele Consiliului Judeţean, Mircea Cosma, mergeţi la el, m-a asigurat că pe plan local a găsit soluţiile să vă acorde garanţiile". La ora 1.30 eram la Ploieşti, la Cosma, care ne-a confirmat că toate sunt în regulă şi că i-a promis preşedintelui rezolvarea situaţiei. Am plecat încrezători, doar aveam asigurările şefului statului. Pe 21 octombrie 2002, Cosma a venit în şedinţa Consiliului Local Buşteni unde, spre surprinderea generală, a blocat proiectul, mai exact a anulat hotărârile 14 şi 15, prin care firmele mele se asociau cu Consiliul Local Buşteni. Asta e total ilegal, erau emise acum doi ani, puteau fi anulate doar în termen de 30 de zile de la emitere şi doar la cererea prefectului. Cosma a cerut în şedinţă să se voteze anularea şi să se ceară sprijinul Oficiului Juridic al Consiliului Judeţean pentru găsirea unei forme juridice. Mai mult, în aceeaşi şedinţă, Cosma a cerut anularea hotărârii 49, prin care, în 8 august 2002, Primăria Buşteni se angaja să garanteze cu terenul prima parte a investiţiei. Acum suntem în proces cu Primăria Buşteni, în contencios administrativ pentru cele două hotărâri, 14 şi 15, anulate ilegal.

Ce-aţi făcut în continuare?

În noiembrie 2002, m-am dus la Teodorescu şi i-am spus că eu public tot ce s-a întâmplat, deoarece Cosma calcă în picioare pe oricine, inclusiv pe preşedintele ţării. Urmare a acestei discuţii, în 3 decembrie 2002, am primit o scrisoare de la Cosma; era, practic, un fals în acte publice prin care el mă anunţa că ministrul Mihai Tănăsescu a semnat şi a aprobat acordarea garanţiei pentru Proiectul Omu. În urma acestei scrisori noi am făcut foarte multe cheltuieli suplimentare, am dus în Elveţia la Crans Montana o delegaţie din România, practic am instruit oamenii pentru demararea proiectului. În primăvara lui 2003, Cosma mi-a scris din nou anunţându-mă că Ministerul de Finanţe nu poate acorda garanţia.

De ce vă acuzaţi, concret, partenerii de afaceri? Aduceţi-mi o probă că aţi dat banii de care vorbiţi. Fiţi convins că toate instituţiile implicate vor nega şi vor cere dovezi.

Să spunem că nu pot proba banii daţi lui Teodorescu. Dar am o probă că i-am plătit parchetul de la vila din Sinaia. Factura fiscală e pe numele lui Teodorescu, iar chitanţa e pe numele meu.

Povestiţi, vă rog...

În noiembrie 2002, când urma să începem defrişatul în Valea Cerbului, am mers cu Teodorescu să discut problemele de defrişat cu fostul director de la „Exfor" SA Bucureşti. Şi atunci Teodorescu mi-a zis: „Dacă tot începem defrişatul, vezi cum te descurci, am nevoie de nişte lemn de pardoseală pentru casa mea de la Sinaia şi spune-i să-mi dea pardoseala, şi-i dăm lemn când începe defrişatul. Am mers împreună la Zderea şi mi-a zis: „Vreau aşa, vreau aşa, vreau pardoseală, vreau parchet...". I-am zis eu pot să fac lucrul ăsta, dar trebuie să plătim, pentru că sunt nişte oameni acolo pe care eu nu pot să-i iau să le dau ordine. Vă daţi seama, am plecat, dar am mai avut o discuţie cu Zderea tot în perioada asta şi mi-a spus că, de fiecare dată, Teodorescu i-a spus lui Zderea că plăteşte Ionescu, dacă nu se rezolvă.

Zderea fiind director acolo, la „Exfor" Bucureşti?

Da. Între timp, Zderea i-a făcut lucrarea lui Teodorescu cu parchetul ăsta, duşumele, ce naiba erau, şi m-a sunat: „Domnule, ce faci cu Teodorescu?". „Păi, ce să fac?". „Domnule, a zis că plăteşti dumneata." M-a sunat o dată, de două ori, de trei ori, până la urmă m-am dus şi i-am plătit omului. Dar am întrebat: „Chiar aşa a zis Teodorescu?". „Da, Teodorescu mi-a zis că dumneata plăteşti". „Bine, domnule, plătesc, dar vreau factură". Mi-a dat factură fiscală pe numele lui Virgil Teodorescu şi chitanţă cu numele Octavian Ionescu. Factura e din 28 noiembrie 2002, iar chitanţa e datată în 13 mai 2003.

Păi, dacă vine Virgil Teodorescu şi spune că habar n-are de pardoseală şi n-a semnat nimic?

Nu cred. Păi, cei care s-au dus şi-au montat-o pot să se ducă să confirme, nici un fel de problemă.

Ce valoare are chitanţa?

100 de metri pătraţi în valoare de 24.038.000 lei.

Cum le-aţi spus partenerilor elveţieni că daţi cele 95.000 de dolari?

O parte sunt luaţi din Elveţia, o parte sunt de aici, o parte sunt ai mei, mare parte. Acolo, partenerilor mei nu le-am spus că merg să dau bani. Ce bani am luat din Elveţia şi am cerut, le-am spus: „Domnilor, aici e nevoie de cheltuieli, avem telefoane, avem drumuri. Avem nevoie de o grămadă de chestii la o asemenea afacere". Nu te mai uiţi la câteva mii de dolari. Tragedia este că eu am început să dau, şi dând în rate, aşa, n-am realizat că dau, şi dau, şi dau. Oricum, domnul Rutz, directorul de la „Rowema", era de faţă şi a auzit când Cosma mi-a cerut 100.000 de dolari ca să dea drumul la proiect.

Vi s-a cerut un comision, oficial?

Prima dată aveam de ales: ce fac? Când i-am dat primii 5.000 de dolari, m-am gândit că dacă nu-i dau, îmi închid poarta. Şi am zis hai, pentru mine nu era o problemă câteva mii de dolari şi am ajuns la 95.000 aproape fără să-mi dau seama.

După ce am început să mă lămuresc că nu se face nimic, m-am întrebat ce se întâmplă. Între timp, deturnarea fondurilor PHARE, faptul că Mircea Cosma mi-a semnat – am originalul acasă – scrisoarea cu acordarea garanţiei de către guvern, i-a determinat probabil să găsească o modalitate să mă scoată din proiect, să-mi anuleze contractele, pentru că, vrând-nevrând, ajungeam la fondurile PHARE.

Cum, adică, ajungeaţi la ele?

Iniţial, finanţarea a fost de 5 milioane euro din fonduri PHARE şi în expunerea de motive a viceprimarului se vorbeşte că, în loc de două, se vor face trei proiecte cu aceeaşi contribuţie PHARE şi, pe cale de consecinţă, alocaţia pentru Buşteni se micşorează la 3,6 milioane. Aveţi idee ce s-a întâmplat cu restul, de 1,4 milioane de euro? Unde s-au dus aceşti bani? Proiectul total este de 11,1 milioane euro, din care 5 milioane fonduri PHARE. Pentru a primi cele 5 milioane de la PHARE, autoritatea locală trebuia să justifice cheltuirea a 6,1 milioane, fonduri proprii.

Pe care nu le avea....

Cum s-a justificat cheltuirea acestor 6,1 milioane euro este o primă întrebare.

O a doua întrebare este dacă există acordul Comunităţii Europene de renunţare la suma de participare a Comunităţii locale.

Am înţeles de la preşedintele Cosma că participaţia Buşteniului, de fapt a Consiliului Judeţean, a fost de numai 700.000 de euro...

Problema e unde se află proiectul în care se spune suma totală aprobată şi participarea. Vrem să vedem proiectul, poate că într-adevăr Comunitatea Europeană le-a şters de pe listă participarea autorităţilor locale. A doua problemă: cele 5 milioane de euro care au venit aici pe baza analizei Ministerului Dezvoltării şi Prognozei, după cum scrie viceprimarul în expunerea de motive. După analiza cazului, cei de la Ministerul Prognozei au decis să facă această două proiecte plus un al treilea. Care este acela?

I-aţi întrebat vreodată care este al treilea proiect, unde s-au dus cele 1,4 milioane euro?

Da, bineînţeles. Au spus că finanţarea este de numai 5,2 milioane, a spus primarul, şi 5,5 milioane, a spus Cosma. Alte explicaţii nu mi-au dat, practic, negând expunerea de motive a viceprimarului, care menţionează doar 3,6 milioane euro.

Cum au justificat că nu v-au informat, în calitate de partener al Consiliului Local?

Nu m-au informat decât în vara lui 2001, când au cerut să-i scot din contractele mele. Eu am promisiuni de garanţie de 60 de milioane şi m-am angajat prin contract. Şi atunci eu îmi vedeam de treaba mea. Între timp, ba îmi ceruse Teodorescu două milioane pentru aşa... Când am ajuns, i-am şi zis lui Teodorescu: „Voi vreţi două milioane comisioane şi-mi daţi mie garanţie 2, 7 milioane euro? Voi vă bateţi joc de mine?". „Nu, domnule, nu se mai pune problema aşa, acuma e proporţională suma cu valoarea garanţiei", mi-a răspuns.

Despre cererea de comision a ştiut doar consilierul lui Şerban Mihăilescu, Vlad Teodorescu, sau şi ceilalţi? Aţi discutat povestea cu „milionul înainte şi milionul după" cu Mircea Cosma, Şerban Mihăilescu sau altcineva? Dacă Teodorescu îi cerea pentru el?

N-aş fi vrut să aduc în discuţie acest episod, dar trebuie. Cu o săptămână înainte de 8 martie 2002 – ziua lui Şerban Mihăilescu – Teodorescu m-a anunţat: „E ziua lu' şefu". „Bine. Luăm o sticlă de şampanie şi mergem la el." „Nu, domnule, luăm un tablou, ceva serios, un tablou, un obiect de artă", mi-a sugerat. Am venit din Elveţia şi i-am adus un ceas elveţian. Vreau să spun că ceasul pe care i l-am dat lui Mihăilescu e un cadou, e din aur, dar e un cadou şi aşa îl consider. Fac vorbire despre acest episod ca să vă spun altceva. Seara m-am întâlnit cu Teodorescu, tot la parcarea guvernului, lângă aurolaci, acolo, Teodorescu s-a uitat la ceas, m-a întrebat dacă-i de aur, m-a întrebat cât am dat pe el. Costa 2.200 de dolari şi catarama era din aur masiv, marcată. Am sunat la firma de la care l-am cumpărat, ca să am întreb să nu mă fac de râs. Amândoi am intrat în birou şi i l-am oferit, cu urările de rigoare. Mihăilescu m-a luat deoparte lângă geam şi mi-a zis: „Auzi, vezi ce faci, vezi cum faci cu banii, cu Virgil". Eu n-am avut replică. M-am bucurat. Mi-am zis că Virgil e om corect şi că a dat banii cui trebuia. Şi am plecat. Spun adevărul chiar dacă n-am să pot proba acest lucru niciodată, să vină să-mi spună că am greşit ceva. Un singur lucru nu-mi amintesc: nu mai ţin minte împrejurarea în care am dat 5.000 din cei 95.000 de dolari oferiţi de-a lungul timpului lui Teodorescu. În restul plăţilor, până mor, ştiu când, cum, unde şi ce am discutat, când i-am dat.

V-aţi oprit la un moment dat, v-aţi supărat şi n-aţi mai vrut să mai daţi un leu. De ce?

Eu am refuzat să mai dau bani după circul din aprilie 2003, când ne-au cerut 51 la sută din acţiunile firmei pentru garanţiile Consiliului Judeţean. Atunci le-am spus: „Nu mai dau nici un leu până nu iese proiectul".

În ce context aţi fost prevenit că viaţa vă este în pericol?

În iulie 2002 am condus acasă un prieten. Vă spun numele, l-am spus şi la PNA, dar nu-l publicaţi în ziar că-i fac omului greutăţi. Prietenul mi-a spus: „Vezi ce faci, că ai viaţa în pericol". Nu l-am crezut atunci, altă dată mi-a repetat avertismentul şi i-am spus că nu mi-e frică şi că mi-am făcut testamentul, pentru orice eventualitate. În decembrie 2002 m-a prevenit din nou că mi s-ar putea întâmpla ceva rău, iar în primăvara lui 2003 am reluat discuţia şi i-am cerut să-mi spună ce a stat la baza acestor avertismente. „Scoate bateria de la telefon", mi-a cerut. Am scos-o şi mi-a povestit discuţia dintre oficialii de la Prahova, la care au participat, printre alţii, şi Cosma şi Teodorescu, şi amicul meu. Ei spuneau că vor să aducă mai mulţi oameni să investească în Valea Cerbului. S-a spus şi de unul de la Petrom şi de George Copos.

Să investească alături de dumneavoastră?

Nici vorbă de mine. Eu, eram scos din ecuaţie, trebuia să dispar şi la propriu, şi la figurat. „Ionescu? Să facem ceva să dispară o dată, să-l terminăm!", mi-a povestit prietenul meu că a propus unul dintre participanţii la întâlnire.

Poate plănuiau să vă termine financiar, ca om de afaceri?

Nu, era vorba de suprimare fizică. L-am întrebat pe prietenul meu cine a făcut această afirmaţie, pentru că e foarte gravă. „Cosma a spus asta?" „Nu, dom'le, nu Cosma." „Dar cine? Spune, domnule, cine?" N-a vrut să-mi spună şi atunci i-am propus să ghicesc eu, numai să-mi confirme dacă greşesc. „E prieten cu Cosma?" l-am întrebat. „Da", mi-a răspuns. „Nu este unul, Mihai Coman?" Am spus aşa fiindcă acest Coman, consilier la Consiliul Judeţean, care se ocupă şi de proiectul PHARE de la Calinderu, s-a uitat foarte urât la mine în mai multe împrejurări. Şi omul mi-a zis: „Da, Coman a propus". L-am întrebat: „Cosma sau Teodorescu, oamenii cu greutate, n-au zis nimic, nu au luat poziţie?". „Nu, au tăcut şi n-au comentat". Înseamnă că dacă n-au spus nimic au fost de acord". Ulterior, l-am pus să repete toată povestea şi am înregistrat toată discuţia pe reportofon. Amicul meu a mai spus că n-a dormit două săptămâni după discuţia asta, care n-a avut loc în cârciumă, la un pahar de vin, ci chiar în biroul preşedintelui Consiliului Judeţean, Mircea Cosma.

Îi acuzaţi pe colaboratorii dumneavoastră din România de deturnare de fonduri, de luare de mită, de falsuri, de declaraţii mincinoase, de instigare la omor. Vă asumaţi toate aceste capete de acuzare, extrem de grave, vă întreb încă o dată?

Îmi asum toate aceste acuzaţii pe care le-am făcut şi la PNA. Toată această poveste va ajunge în aceste zile şi pe biroul domnului Ion Iliescu, căruia i-am scris. Nu îmi este frică. De mult nu îmi mai este frică. Elveţienii mi-au făcut şi testamentul. Am muncit şapte ani de zile pentru proiectul ăsta, dar în ultimii trei ani şi jumătate asta a fost singura mea preocupare, prefer să mi se întâmple ceva sau să mor decât să renunţ la proiectul Omu.

MAIMUŢĂREALĂ ROMÂNEASCĂ

CORESPONDENŢĂ DIN NEW YORK

Aurel Sergiu Marinescu

De 4 iulie, ziua independenţei Statelor Unite, poporul american are un fel tradiţional de a sărbători; dimineaţa, mici parade organizate în toate oraşele mari sau mici, iar după-amiaza, în familie sau cu prietenii, tradiţionalul picnic cu barbecue, mâncare şi băutură din abundenţă, dans şi distracţie. Seara, în marile oraşe, se organizează întotdeauna focuri de artificii. Nici un discurs sforăitor, nimic organizat de statul american. În restul lumii, sunt publicate tot felul de articole despre independenţa Statelor Unite şi, după numărul şi mărimea lor, se poate aprecia natura relaţiilor dintre ţara în care au apărut articolele şi Statele Unite, de la relaţii amicale până la răceala nord-coreeană.

Numai în România, ziua de 4 iulie s-a sărbătorit anul acesta cu mai mult fast decât chiar în Statele Unite: ansambluri artistice, formaţii faimoase de muzică country, cântăreţi cunoscuţi, spectacole de teatru etc. Este paradoxal totuşi ca ziua independenţei Statelor Unite să fie sărbătorită cu atâta paradă, în timp ce zilei independenţei României nu i se dă nici o atenţie.

Ziua de 10 mai nici nu este cunoscută de tânăra generaţie. În schimb, se sărbătoreşte 9 mai, ziua victoriei împotriva Germaniei în cel de-al II-lea Război Mondial şi, în acelaşi timp, ziua Europei. Nici zilei Unirii Principatelor, 24 ianuarie, nu i se dă atenţia cuvenită. Este vorba, dacă e să luăm în considerare şi alte exemple, despre o repetare a aceluiaşi comportament de a imita, de a copia, de a-şi însuşi ceea ce este străin de neam, de tradiţiile şi obiceiurile poporului român. Azi a venit rândul modelului american, dar, în decursul istoriei sale, neamul românesc, în special clasa de sus, s-a maimuţărit destul copiind pe turci la îmbrăcăminte, mâncăruri, dansuri, vocabular etc. Apoi au fost copiaţi rând pe rând grecii, francezii, germanii şi ruşii. Puterea modelului american nu poate fi însă egalată decât de cea a modelului turcesc. Acesta din urmă a avut totuşi o explicaţie; turcii au dominat ca suzerani politica ţării timp de 500 de ani. America a apărut ca model doar de ceva peste 10 ani.

Ca şi când românii nu ar avea frumoasa şi tradiţionala zi a mărţişorului, ei au adoptat Valentine Day. Dacă au avut impresia ca sărbătoarea americană este mai romantică, de ce nu au adăugat o notă mai mare de romantism mărţişorului?

Un popor sărac, descurajat, apatic, în mizerie, cum este poporul român azi, avea nevoie de sărbătoarea Halloween? Ori au vrut să dea poporului „panem et circenses" (pâine şi jocuri) conform dictonului latin, pentru a-l ţine liniştit? Şi în această situaţie, de ce nu i se dă poporului şi pâinea? Halloween-ul introdus de câţiva ani în România diferă de sărbătoarea americană, o sărbătoare a copiilor. Pe înserat aceştia merg costumaţi pe la casele vecinilor unde spun fraza: „Treat or trick!", adică „Tratează-mă sau te sperii!" şi gazdele le dăruiesc tot felul de dulciuri. Seara, unele posturi de televiziune difuzează filme de groază. Atât. În România însă, de Halloween, se organizează „Carnavalul Groazei" (în Drumul Taberei), „Clubul Contele Dracula", „Castelul Fantomelor" în care apar personaje precum Zoro, Jack Spintecătorul, Văduva însângerată, Robin Hood ş.a.

O dovadă de slugărnicie condamnabilă a conducerii ţării a fost atitudinea avută imediat după tragedia de la World Trade Center din 11 septembrie 2001. Atunci toate ţările lumii s-au solidarizat cu poporul american, dar România a depăşit orice decenţă: măsuri speciale de securitate a ţării, unităţile militare în stare de alarmă, pază excepţională la ambasada S.U.A., M.Ap.N. şi M.I. în alertă ca şi Ministerul Transporturilor şi Telecomunicaţiilor. Mass-media a vorbit câteva zile numai despre această tragedie. Singura problemă a României a devenit atunci nenorocirea ce s-a abătut asupra Statelor Unite. La Bucureşti agitaţia era mai mare decât la Washington; armata a intrat în alarmă parţială de luptă, palatul Victoria s-a transformat într-o fortăreaţă, ca şi când tragedia avusese loc la Bucureşti, nu la New York, iar Bin Laden urma să atace Cotroceniul. Atacul asupra Statelor Unite a devenit catastrofa românilor. Ceea ce s-a întâmplat la 11 septembrie a fost o tragedie mondială şi nimeni nu contestă acest lucru. România însă a exagerat, devenind ridicolă, din dorinţa de a câştiga bunăvoinţa americană pentru acceptarea ei în N.A.T.O. Să profiţi de tragedia semenului american a fost mai mult decât inuman, mai mult decât lichelism!

Există şi numeroase alte situaţii în care românii manifestă o atitudine servilă faţă de americani, fără ca aceştia să o fi cerut ca o condiţie a admiterii în N.A.T.O.. Astfel, nu mai avem pădurari, ci *rangeri*!

În Moldova s-a înfiinţat un centru de instrucţie pentru copii şi tineri care învaţă base-ball şi se pare că se vor mai deschide încă 2-3 în ţară. În schimb, a fost dat complet uitării jocul vechi românesc, oina.

De-a lungul secolelor românii au împrumutat un bagaj important de cuvinte din limbile diferitelor popoare cu care au fost în contact mai strâns. De la slavi au luat cuvinte din aria religiei, de la turci şi greci cuvinte folosite în viaţa de zi cu zi. Influenţa turcească şi grecească s-a simţit mai ales în Muntenia, în timp ce în Banat, Transilvania şi Bucovina au pătruns cuvinte maghiare şi austriece.

Pătrunderea limbii franceze în ţările româneşti s-a datorat generaţiei de la 1848, studenţilor întorşi de la studii din Franţa. Franceza însă a fost vorbită doar în casele boiereşti, în saloane, nu a pătruns în masa populaţiei autohtone. Poporul a împrumutat un număr mic de cuvinte, ridiculizându-i pe „bonjurişti".

Patru ani de relaţii cu Germania (1940-1944) nu au ajutat la pătrunderea cuvintelor germane în vocabularul românesc, iar în timpul comunismului toate încercările de a face cunoscută şi vorbită limba rusă au dat greş.

Toate aceste cuvinte străine pătrunse în vocabularul românesc sunt denumite "barbarisme".

În România de azi sunt uitate versurile din 1857 ale lui G. Sion: „Mult e dulce şi frumoasă limba ce-o vorbim", căci limba română este invadată, cu rost sau fără rost, de cuvinte englezeşti, este englezită. Precizarea *cu rost sau fără rost* nu este întâmplătoare. Unii termeni englezeşti nu au echivalent în limba română, de exemplu *hot dog*. În schimb în presă, la televiziuni, în şcoli, pe stradă este plin de englezisme, care pot fi uşor traduse şi pe care poporul, în imensa lui majoritate, nu le înţelege. Se foloseşte *sumit* în loc de *adunare, şedinţă*; pe zidurile sau în geamurile caselor bucureştene scrie *for rent* sau *for sale* în loc de româneştile *de închiriat* sau *de vânzare*. Magazinele au la uşi cartonaşe cu *open* şi *closed*, deşi în limba română există de sute de ani cuvintele *deschis* şi *închis*. Locurile istorice s-au transformat în *situri*; surorile medicale au devenit *nurses*, iar sufrageria este acum *living-room*. Tot mai des se folosesc *five o'clock, staff-ul din minister, management, leader, holding, parking, service* şi multe alte zeci de cuvinte care bombardează zilnic ochii şi urechile românului şi care au, toate, echivalent în limba română.

Partea comică o constituie exagerările ajunse şi în mediul sătesc unde căminul cultural a devenit discotecă, iar cârciumile amărâte sunt baruri. La oraş nu mai există ateliere de reparaţii auto, ci *car service* sau *autoservice*. În mijlocul capitalei şi pe străzile mai importante, dar şi în provincie, sunt multe firme cu nume anglo-americane: *Wellcome to us* (în traducere *Bine aţi venit la noi!*), *Shop* (prăvălie), *Exchange* (schimb valutar), *second-hand* (obiecte folosite), sau cu nume exotice ca: *Miami, Texas, Dallas, Alabama, Three Stars, Sheriff's, Fast Food, Twins, Gold Point, Sherlock Holmes, La Fourmi, Twins, Bucharest, Far Est* etc.

Oare comercianţii români de azi preferă astfel de firme, ei nu mai au imaginaţie aşa cum au avut cei din generaţia distrusă de bolşevism?

În Bucureştiul anilor dinainte de barbaria comunistă existau prăvălii demne de toată lauda: *Radu ieftineşte viaţa, Dragomir Niculescu, La vulturul de mare cu peştele în gheare, Sora, Stelian Petrescu - Bun, curat, ieftin*, cofetăria *Angelescu, Tic-Tac, Bufetul Kiseleff, Capşa*, cafeneaua *Zamfirescu, Nestor, Sabego, Carul cu bere*, grădina *Zissu*, restaurantul *Parcul Trandafirilor* şi multe altele de acest fel, vestite, fără să aibă nume străine. În plus, existau zeci de cârciumioare răspândite prin toate cartierele Bucureştiului unde se găseau „vinul casei", mâncăruri şi grătare faimoase, plus tarafurile de lăutari sau „un ţigan cu o vioară şi unde nu ne vede nimenea", conform şlagărului la modă atunci. Toamna, în aceste localuri nepretenţioase, se sărbătorea cu pastramă, tulburel de Drăgăşani, must şi patricieni la grătar. Patronul nici unui asemenea local nu se gândea să-i dea vreun nume exotic şi afacerile mergeau.

De ce azi există această maimuţăreală în tot ce se întreprinde în România şi de ce imaginaţie există din belşug numai pentru inginerii financiare, potlogării şi hoţii de tot felul şi nimic constructiv?

MAI MULTĂ MUNCĂ, MAI PUŢINĂ VORBĂRIE

Aşa-zişii politicieni români trăncănesc de dimineaţă până seară despre modele politice, despre programe politice, programe de guvernare, tendinţele şi ritmurile privatizării, despre necesitatea compromisului şi moralitate, despre reformă şi stagnare, despre exemplul Europei, despre exemplul înaintaşilor, despre şansele României şi despre comploturile internaţionale ostile bietei noastre ţărişoare.

Nici un moment nu-şi pun problema că trăncăneala este un flagel de care nu se mai poate scăpa în acest moment şi nimic nu este mai periculos pentru un popor decât trăncăneala fără rost ajunsă politică de stat.

Autorii acestei inundaţii verbale asupra românilor, actuala clasă politică, nu realizează cum este privită această pălăvrăgeală de către populaţie, căci cui îi pasă de teoriile pro şi contra programului de guvernare, de parametrii în care va oscila reforma autohtonă, când omul de rând ştie un singur lucru, că din toate promisiunile electorale nu s-a realizat nimic şi că în România, "ţara tuturor posibilităţilor", nu mai este mult şi se va ajunge să se moară de foame. El mai ştie că peste un milion de români şi-au părăsit căminele şi familiile şi au plecat la lucru în străinătate. Omul de rând este convins că lozincile şi promisiunile electorale nu ţin loc de hrană zilnică şi nici de medicamente. Traiul de pe o zi pe alta, moartea oricărei speranţe, neputinţa de a-şi hrăni copiii cum trebuie şi de a-şi îngriji părinţii reprezintă durerea zilnică pe care o simte omul de rând şi care a devenit o obsesie, un coşmar.

Românii merg spre prăpastie. Cu o resemnare halucinantă, oamenii privesc apatici cum viaţa lor se degradează pe zi ce trece. Sunt umiliţi zilnic şi moralul lor suferă alunecări de teren. Optimismul se prăbuşeşte ireversibil. Banii sunt de o inconsistenţă de-a dreptul de necrezut; puterea de cumpărare se anemiază galopant în timp ce tot felul de taxe copleşesc bietul român. Dezgustat de o gaşcă politică iresponsabilă, acest popor apatic şi vegetal este condamnat să mănânce doar legume şi să se distreze la televizor, singura patimă care nu-i cere bani, privind până târziu în noapte meciuri de fotbal.

Poporul român a devenit vegetal - ceea ce au urmărit şi comuniştii şi impostorii de la putere - şi îşi adună tristeţile, sărăcia şi neputinţa într-un noian de speranţe date de tehnicienii demagogi.

Aşa-zişii politicieni nu mai contenesc să facă declaraţii şi piruete de pe poziţiile de partid, să analizeze substraturile fiecărui eveniment politic mai mare sau mai mic şi mai ales, să dea prognoze concurând cu ţigăncile ghicitoare în frunte cu Omida, despre viitorul reformei, al privatizării, întărirea leului, pe scurt despre destinul istoric şi măreţ ce aşteaptă România. În acelaşi timp, corupţia face ravagii şi joacă pe mormântul speranţei. Pălăvrăgeala impostorilor politici nu dă naştere decât la generaţii după generaţii de subnutriţi. Cu pălăvrăgeala şi sacrificiile poporului se face politică în România. Cu anemicii şi subnutriţii vrea aşa-zisa clasă politică să scoată România din rândul ţărilor subdezvoltate ale lumii a treia şi s-o aşeze, dacă se poate, lângă Germania.

Ca să fie circuitul perfect, trăncăneala a trecut de la Guvern şi Parlament în casele românilor unde nopţi în şir, oameni înfometaţi şi disperaţi sunt bombardaţi cu pălăvrăgeala talk-show-urilor televizate. A fost perfectat programul de guvernare? Ce se întâmplă cu proprietarii şi chiriaşii? Care din variantele apărute în presă este corectă? De ce a fost schimbat X şi de ce a rămas Y? etc. Seri şi nopţi la rând, de ani întregi, aceiaşi ziarişti pălăvrăgesc, toacă pe toate feţele şi din toate poziţiile şi "analiştii politici" îşi dau cu părerea despre aspectele văzute şi mai ales nevăzute ale politicii româneşti. Ca o epidemie, pălăvrăgeala s-a întins din sfera impostorilor politici în cea a presei; aceleaşi argumente, aceleaşi dans în schimbările de atitudini, aceleaşi spuse fără sens macină liniştea otrăvind suflete. Din cauza atâtei pălăvrăgeli şi a ignorării muncii, corupţia înfloreşte, oamenii sunt jefuiţi, întreprinderile dau faliment una după alta, investitorii străini pleacă, agricultura se duce de râpă şi se importă din Turcia roşii, castraveţi etc., cultura stagnează, analfabeţii se înmulţesc, moralitatea a ajuns slogan electoralo-bisericesc. Numai pălăvrăgeala prosperă şi este singurul produs pe care România l-ar putea exporta.

Izolaţi de popor, acolo unde s-au autoexilat, aşa-zişii politicieni români riscă să se înece, încet dar sigur, în propria pălăvrăgeală.

Ca o anexă a pălăvrăgelii apare cearta, una din puţinele îndeletniciri la care, alături de sporirea propriilor averi, politicienii români se dedau cu simţ de răspundere. Orice contradicţie, cât de măruntă ar fi ea, se transformă într-un scandal zdravăn şi viguros. Când îi cauţi, când vrei sau nu vrei să-i asculţi, politicienii se stropşesc unii la alţii, îşi aruncă în faţă declaraţii de ireconciliere şi neacceptare veşnică. PD se ceartă cu PSD. Dar asta nu-i nimic! În acelaşi timp, când omul de rând a ajuns să saliveze în faţa vitrinelor cu tot felul de bunătăţi inaccesibile pentru el şi îi sticlesc pofticios ochii după o chiflă sau o plăcintă, PNL-ul se ceartă cu PNŢCD-ul, care la rândul lui se ceartă cu PRM-ul, PSD-ul şi, colac peste pupăză, a mai apărut şi Emil Constantinescu, cel care a ucis speranţa, acuzând în dreapta şi-n stânga. Presa se ceartă cu miniştrii, miniştrii se ceartă între ei, parlamentarii între ei, parlamentarii cu miniştrii, Parlamentul cu ministerele într-o încâlceală de nedezlegat.

Politicienii se duelează în concepte şi fac declaraţii demagogice atunci când nu sunt plecaţi în străinătate.

Soluţia? Pălăvrăgeala abandonată şi înlocuită cu munca făcută cu responsabilitate pentru binele ţării şi al poporului român.

SE POATE AVEA ÎNCREDERE ÎN RUŞI?

Printre multele tragedii petrecute în timpul regimului comunist din România este şi aceea a prizonierilor de război români ţinuţi în captivitate de URSS, contrar tuturor legilor şi convenţiilor internaţionale, zeci de ani după încheierea războiului.

Regimul politic criminal dinainte de 1989 nu a intervenit ca aceştia să fie lăsaţi liberi, să se întoarcă în ţară; după 1989, aceeaşi nepăsare şi din partea conducerilor cripto-comuniste ale lui Iliescu şi Constantinescu, care n-au făcut nici un protest, nici o acţiune împotriva acestei situaţii barbare şi inumane.

Şi astfel, uitarea se aşterne şi asupra acestui capitol dureros, căci nu convine nici unui comunist să admită că regimul impus de Moscova al lui Petru Groza a fost părtaş la această crimă prin tratatul semnat în 1945 cu URSS, prin care se accepta ca sovieticii să mai ţină militarii români încă zece ani în prizonierat pentru "munca de reconstrucţie". Bineînţeles că bolşevicii nu au respectat tratatul.

După unele estimări, în 1955, deci la zece ani după semnarea tratatului, se mai aflau în URSS 50.000 de prizonieri români din care au fost eliberaţi doar 1.200. Restul de prizonieri au murit prin lagăre din cauza condiţiilor de viaţă.

Pentru a ilustra viclenia şi practicile comuniste (URSS a anunţat prin anii '50 că nu mai are prizonieri de război) vom reproduce un articol semnat de Varvara Kalenderian din numărul 24599/18 iunie 1978 al ziarului *NOVOE RUSSKOE SLOVO* care apare la New York.

Sute de străini în lagărele secrete ale sovieticilor

Declaraţiile fugiţilor români

Washington, 17 iunie. Şase cetăţeni români, care erau deţinuţi în aceste lagăre cu regim special din Orientul Îndepărtat sovietic, au fugit profitând de inundaţiile catastrofale din anul 1975 şi au ajuns în ţară. Foarte greu au reuşit să parcurgă un drum de 4500 mile. Unul din fugari s-a prăpădit pe drum. Autorităţile române au primit pe evadaţi, dar le-a interzis să povestească cuiva cele văzute şi auzite.

Dar, acum doi ani, unul dintre fugari, Gheorghe Chişoiu, şi-a povestit amintirile americanului Ted Grevers de profesie detectiv particular.

Chişoiu este unul din militarii români care, în timpul celui de-al doilea Război Mondial, au luptat alături de armata germană pe frontul de răsărit şi a fost luat prizonier şi trimis în lagărul sovietic din Orientul Îndepărtat. A stat acolo aproape 30 de ani fără vreo speranţă de eliberare. El povesteşte că în lagărele şi locurile de temniţă secrete se găsesc sute de străini. Majoritatea sunt cetăţeni germani luaţi prizonieri în timpul celui de-al doilea Război Mondial, dar mai sunt şi: olandezi, belgieni, francezi, spanioli, italieni, englezi, austrieci, japonezi şi americani. În lagărul special sunt reţinuţi cetăţeni americani luaţi prizonieri în timpul războiului coreean şi piloţi doborâţi fie în Vietnam, fie deasupra Uniunii Sovietice în timpul "războiului rece".

Grevers intenţionează să meargă în România şi să se adreseze preşedintelui Ceauşescu cu rugămintea de a da voie celor cinci evadaţi să depună mărturie în faţa unui comitet al Congresului american. El afirmă că în prezent Chişoiu este arestat la domiciliu.

Această traducere este conformă cu originalul din limba rusă.

Informaţia de mai sus ne îndrituieşte să ne punem încă o dată întrebarea: se poate avea încredere în ruşi dacă părinţii lor sovietici au făptuit asemenea orori?

Pagină realizată de A.S. Marinescu

• TELEGRAFIC • TELEGRAFIC • TELEGRAFIC • TELEGRAFIC • TELEGRAFIC •

• Cum s-ar spune, iacătă-ne şi pe noi în rândul lumii, cu o adevărată minune de Constituţie nouă-nouţă, născută prin miracol, ca toate lucrurile cu adevărat importante din ţara asta de-a dreptul miraculoasă. • Cum adică prin miracol?!? • Păi judecaţi şi domniile voastre: după ce, timp de două zile (fără două ore) au votat cu chiu cu vai ceva mai mult decât 45% din votanţi, dintr-o dată miracol se făcu şi, în ultimele două ore, pe o ploaie câinoasă, brusc se prezintă la urne cogeamite gloată de 10% din cei înscrişi pe liste! • Vă închipuiţi ce bulucealā o fi fost pe la secţiile de votare! Măiculiţă! • Ce-or mai fi aşteptat disciplinat la coadă, probabil sub ploaia glacială de toamnă, sutele de mii, dar ce zic eu, cei aproape două milioane de cetăţeni (10% din cei vreo 18 milioane înscrişi pe liste), dornici să-şi exercite în ceasul al doisprezecelea dreptul la vot!

• Deşi, dacă ar fi să credem ce spun (şi fotografiază) ziarele, cei care au alergat prin ploaie, ba chiar cu urnele în braţe, au fost mesagerii PSD-ului, la o adevărată vânătoare de votanţi. • Uite urna acilea, nenicule, bagă-ţi şi matale votul în ea, că dacă votezi o să-ţi ieftinească taica Iliescu gazele, cartofii, electrica, televizorul şi toate celea, şi o să-ţi mărească pensia de o să-ţi ajungă cât a unui preşedinte de bancă, o să trăieşti ca-n rai! • Ba încă celebrul domn Sechelariu, primarele Bacăului, a avut o idee genială, aşa cum are dumnealui de obicei: a aranjat o tombolă cu televizoare pentru votanţi: bagi votul, primeşti biletul la tombola cu televizor color! • Constituţia mai treacă meargă, dar televizorul să vezi câtă lume a atras la secţiile de votare! Vorba anilor 90, *cu televizorul aţi minţit poporul*, capătă în anii 2000 o expresie infinit mai materială. • Şi uite aşa, târâş-grăpiş, mai cu şoşele, mai cu momele, mai cu tombola, mai cu alergatul cu urna prin pieţe, s-a făcut procentul! • Şi parcă văd că ni se pregăteşte şi a doua minune: o majoritate de da-uri, votate în deplină cunoştinţă de cauză de înţeleptul, cultivatul şi atoateştiitorul nostru popor!

• Constituţia miraculoasă o să ne bage cât ai clipi în Europa (cu toate gunoaiele, cu toţi proştii, hoţii, escrocii şi puturoşii noştri) – sau cel puţin aşa au promis bannerele cu conturul ţării desenat din steluţe europene, afişate în tot locul pe străzi, în parcuri şi unde cu gândul nu gândeşti. • Tare mă tem că steluţele acelea sunt de fapt stele verzi, pe care le-a văzut tot românul până acum şi pe care bănuim că o să le mai vadă, încă şi mai des! • Cât despre Europa, cine ştie când şi cum o s-o vadă...

• Ce mai promite Constituţia? Păi, că de-acum înainte o să garanteze proprietatea. • Te cred, acum, când toţi hoţii au făcut averi de multe milioane de dolari, pe spinarea năcăjiţilor şi jefuind fără ruşine avutul proprietarilor de drept! Cum corb la corb nu-şi scoate ochii, e clar de ce abia acum apare hocus-pocus în Constituţie chestia cu „garantarea", de unde până acum nici pomeneală de ea, ba mai mult, tătucul Iliescu, scăpând la un moment dat caii, a scos cu sinceritate pe gură perla cum că „proprietatea e un moft", din punctul dumnealui de vedere! • Se garantează proprietatea hoţilor şi escrocilor, ca nu cumva să vină să-i jefuiască proprietarii de drept!

• Pe aceeaşi linie de corb la corb nu-şi scoate ochii, noua lege fundamentală a ţării întoarce un zâmbet de mamă către mult comentaţii parlamentari, prevăzând că aceia dintre ei care au furat, înşelat sau altele asemenea, pot fi pedepsiţi pentru faptele lor **numai cu încuviinţarea colegilor lor din Parlament**. • Cine-şi închipuie că vreun parlamentar îşi va da respectiva încuviinţare, atunci când va fi vorba de un coleg alături de care doarme sau citeşte ziarul în Parlament, petrece, joacă golf sau merge în deplasări grase în străinătate, plătite din banii noştri? Articolul 69, alineatul 2, prevede cu mărinimie că "deputaţii şi senatorii nu pot fi percheziţionaţi, reţinuţi sau arestaţi fără încuviinţarea Camerei din care fac parte". • Ceea ce înseamnă nici mai mult nici mai puţin că, după ce ni s-a aruncat copios cu praf în ochi, promiţându-ni-se cu vorbe mari şi cu bătăi în piept că noua lege va înlătura protecţia oficială care a îngăduit din 1991 încoace deputaţilor şi senatorilor să fure, să înşele, să dea cu maşinile peste cetăţeni şi altele asemenea, şi să scape nepedepsiţi, noua Constituţie menţine de facto imunitatea parlamentarilor! • Unde eşti tu Ţepeş doamne!

• O altă plesnitoare vicleană se ascunde în articolele privind proprietatea publică. • De unde, în anterioara Constituţie, proprietatea publică era cât de cât apărată, noile formulări din lege vor da posibilitatea tuturor escrocilor să folosească portiţele create (greu de crezut că fără bunăştiinţă) şi să pună mâna pe bogăţii ale subsolului, pe plaje, pe ape. • Şi chestia s-a făcut uşurel de tot, jonglându-se în text cu două cuvinţele: interes public. • Înainte, bogăţiile *de orice natură* ale subsolului nu puteau fi decât proprietate publică; acum, numai bogăţiile *de interes public* ale subsolului sunt obligatoriu proprietate publică, celelalte, care nu sunt de „interes public", ba! • Ori, vorba aceea, sunt o groază de chestii folositoare pe sub pământ, care pot fi lesne scoase din sfera interesului public, dacă ar fi să ne gândim numai la tot soiul de mine mai mult sau mai puţin falimentare, care e clar că au fost aduse într-o stare care le face să nu mai fie chiar de interes public. • Şi atunci să vezi, vericule, cum se vor înghesui haite de „baroni", cu ceafa groasă şi cu priviri opace, să pună gheara pe aceste proprietăţi!

• Chestia cu interesul public e întoarsă ca la Ploieşti atunci când vine vorba de ape: astea nu pot fi scoase din patrimoniul public dacă sunt *de interes naţional*. • Până acum nu puteau fi scoase din proprietatea publică *apele de interes public*, în care intră şi iazurile, bălţile, răuleţele de interes local etc. • Acum, acestea sunt lăsate la cheremul oricărui mic potentat local, întrucât, vezi bine, nu orice baltă cu peşte e *de interes naţional*!

• Ca să nu mai vorbim de articolul ambiguu care le îngăduie cetăţenilor străini să posede teren, inclusiv *prin moştenire*, articol care se prevalează confuz de aderarea la Uniunea Europeană şi la legile acesteia. • Ceea ce deschide larg o portiţă prin care profitorii internaţionali sunt aproape invitaţi să poftească să se înfrupte pe mai nimic din pământurile româneşti şi, totodată, din subvenţiile grase pentru agricultură care vor începe să pice odată cu aderarea României la UE. Vedeţi cum vine de se-mbucă? • Şi mai ştiu una: am fost, de exemplu, în Grecia, ţară membră a UE. Acolo, legea interzice străinilor să posede pământ. Nu înţeleg: acolo se poate şi la noi nu? • Suntem noi mai proşti decât alţii? La o privire mai atentă, tare mă tem că s-ar putea spune că da.

• Alte două articole, 119 şi 127, constituie o adevărată ofensă la adresa limbii oficiale a ţării şi o premisă pentru o rapidă segregare: ele dau dreptul cetăţenilor români aparţinând minorităţilor naţionale să folosească limba respectivelor minorităţi în relaţiile cu autorităţile administrative şi în justiţie. • Încă mai gogonată e partea care prevede că în serviciile publice şi în administraţia locală a localităţilor în care minorităţile naţionale au o anume pondere, nu poţi fi angajaţi decât oameni care cunosc limba respectivei minorităţi. Adică, mai pe scurt, minoritari. • Să mă ierte Dumnezeu, dar asta-i lumea pe dos! În loc ca în serviciile publice şi în *organele de stat* ale administraţiei locale să nu poată fi angajate decât persoane care cunosc **limba oficială** a ţării, uite că trebuie să înveţe românii limba unei minorităţi naţionale! În special dacă vor şi ei să ocupe un post în reţeaua administrativă a ţării lor. Păi aşa ceva e strigător la cer! • A mai pomenit cineva o asemenea aberaţie în statele civilizate? Să luăm de pildă Statele Unite ale Americii: din oricare minoritate ar face parte, cetăţeanul american trebuie să ştie limba oficială, care este engleza. • Dacă un imigrant doreşte să capete cetăţenia americană, trebuie să facă dovada că ştie limba oficială a ţării, care este engleza! În Franţa există o puternică minoritate de origine germană, masată la graniţa cu Germania, în Alsacia şi Lorena: ar fi de neconceput să existe un cetăţean al acestor regiuni care să nu-ţi poată răspunde în limba franceză. Sau să vorbească la primărie pe nemţeşte. • Ca să nu mai vorbim de Grecia, unde cetăţenilor aparţinând minorităţilor naţionale nici nu le-ar trece prin gând că ar fi posibil să intre în relaţii cu autorităţile statului folosind altă limbă decât limba oficială, în speţă greaca. • Şi atunci? Suntem noi mai prejos, mai proşti decât alţii? Dacă ne gândim câţi cetăţeni s-au dus ca oile la vot, fără măcar să ştie ce înseamnă referendum sau constituţie, trebuie să recunoaştem că da.

• Şi tot aşa, mai sunt o mulţime de articole care i-ar ridica părul în cap de groază unui jurist de bună credinţă, dar care-i lasă să doarmă foarte liniştiţi pe cei 54 virgulă nu-ştiu-cât dintre cetăţenii români înscrişi pe listele de vot, care şi-au dat (majoritatea cu inocenţă) votul pentru adoptarea noii Constituţii. Dar, din păcate, inocenţa nu-i scuteşte de responsabilitatea de a ne fi pricopsit cu o lege fundamentală care va afecta nu numai vieţile noastre, ci şi pe ale lor. Nefericiţi cei săraci cu duhul, căci nu a lor va fi împărăţia pământului...

• Oricum, e sigur că pesediştii, a căror viclenie a devenit deja legendară, vor şti să tragă profit din lecţia care le-a fost servită cu ocazia referendumului. Cu siguranţă că au înţeles că nu mai pot conta necondiţionat pe prostia bizonului majoritar (şi ea legendară). • Şi, cum au sărăcit ţara atât de dramatic încât nu ar mai avea cu ce să astupe din ce în ce mai multele guri flămânde, şi să păcălească mulţimile cu cine ştie ce vremelnic pospai de bunăstare, probabil că-şi vor pune la punct arsenalul electoral moştenit din clasicele vremuri caragialiene, precum şi din mai apropiatele vremuri ale începuturilor comunismului pe plaiurile noastre mioritice. • Aşa că parcă văd că, la viitoarele alegeri, vom asista la un adevărat festival de circării electorale. Şi n-ar fi de mirare ca, în următoarea sută de ani, să-i avem la putere pe domnul Năstase şi pe prietenii dumisale Cozmâncă, Hrebenciuc & Comp., apoi pe fiii domnilor Năstase şi ai prietenilor dumisale Cozmâncă, Hrebenciuc & Comp., apoi pe nepoţii domnilor Năstase şi ai prietenilor dumisale Cozmâncă, Hrebenciuc & Comp. şi aşa mai departe, până la sfârşitul vremurilor...

• Primul act al piesei a şi început: conştient că trebuie să mai lase ceva lest, PSD s-a descotorosit de trei dintre cei mai comentaţi miniştri: şi-au dat „demisia" (sau probabil au fost demişi) Hildegard Puwak, ministru al Integrării europene, eroina scandalului cu cei 150.000 euro înhăţaţi în familie din subvenţiile europene, Mircea Beuran, ministru al Sănătăţii, celebru pentru plagiatele pe care dumnealui le considera opere de creaţie personală, şi Şerban Mihăilescu, secretar general al guvernului, în atenţia presei ca ocrotitor al unui subordonat dovedit a fi amator de mită. • Mare minune că s-a îndurat domnul Năstase să se despartă de preţioşii lui colaboratori. Probabil numai sperietoarea referendumului l-a convins.

• Măcar miniştrii rămaşi în funcţie s-au ales cu o modestă consolare: bugetul pe 2004 prevede mărirea salariilor miniştrilor cu 40%. Şi, ca să nu se simtă frustraţi, şi secretarilor de stat li se va mări salariul cu 38%. • N-avem nimic împotriva bunăstării miniştrilor, dar nu ne putem împiedica să ne amintim că, nu mai departe de acum vreo săptămână, guvernul a refuzat să ia în consideraţie mărirea salariului minim...

Telegrafist

SOMNUL NAŢIUNII NAŞTE MONŞTRI

REZULTATUL CONCESIILOR BUCUREŞTIULUI

Cererea de mediere pe care delegatul Republicii Moldova a făcut-o la 9 octombrie în şedinţa Comitetului de Miniştri al Comisiei Europei este rezultatul politicii României, şovăitoare şi retractilă în relaţiile sale cu autorităţile de peste Prut. Guvernul de la Chişinău se plânge de refuzul României de a semna Tratatul de bază cu Republica Moldova, de neînţelegeri privind cheltuirea fondurilor româneşti pentru Republica Moldova şi de limbajul oficialilor români. Ministerul Afacerilor Externe a avut timp 13 ani să încheie un tratat de bază cu guverne ale Moldovei mai puţin înfeudate Moscovei şi nu a făcut-o. Fondurile cheltuite pentru învăţământ şi cultură de România nu sunt obiect de convenţie şi deci de tranzacţie cu autorităţile de la Chişinău. În ceea ce priveşte tonalitatea limbajului folosit, obrăznicia autorităţilor comuniste de la Chişinău se datorează tonului moale şi limbajului „diplomatic" al Bucureştiului şi renunţării aceluiaşi Bucureşti de a se implica în rezolvarea conflictului transnistrean, prin retragerea din grupul ţărilor garante, lăsând OSCE fără posibilităţile de avea o contrapondere în partenerul român.

Iată rezultatele nefericitei politici a autorităţilor, şi la noi comuniste, de la Bucureşti.

C. T.

• **Preşedintele şi premierul** îi apără până la capăt şi împotriva evidenţei atât pe ministrul Hildegard Puwak a cărei familie este angrenată într-un scandal cu fonduri nerambursabile, cât şi pe ministrul Mircea Beuran, eroul unui furt intelectual, plagiat constatat de Comisia Universităţii de Medicină din Bucureşti. Preşedintele Iliescu a declarat ziariştilor la Strasbourg: „Poate că au şi greşit în anumite chestiuni. Puwak şi Beuran nu sunt ei corupţii din România." Întrebat cine sunt corupţii din România, preşedintele a răspuns în doi peri: „Eu cred că sunt zeci şi sute implicaţi". În ce-i priveşte pe cei doi miniştri a spus: „Posibil că pe undeva au greşit. Nu ştiu, să vedem ce. Dar în ceea ce priveşte, eu am toată încrederea în corectitudinea şi decenţa doamnei Puwak… Presa vrea uneori sânge cu tot dinadinsul şi îmi pare rău că s-a declanşat această campanie împotriva a doi oameni care sunt dintre cei mai corecţi."

La rândul său premierul Năstase, aflat în „vizită de lucru" în judeţul Caraş-Severin, constată: „E un aspect delicat, acela cu ministrul Beuran. Nu mă îndoiesc că la nivel medical şi academic se vor lua măsuri împotriva sa. Pentru mine însă este un ministru bun. Vă spun o anecdotă ilustrativă: "Un concurs de precizie a trenurilor între ruşi şi americani. Cei din SUA vin în Uniunea Sovietică şi constată că trenurile nu vin la două minute, cum se lăudaseră, ba chiar nu vin deloc. Merg şi ruşii în America şi văd că trenurile vin în fiecare minut. Vedeţi ce precizie avem ?, le-au spus americanii ruşilor, la care ruşii au răspuns: Da, dar voi de ce omorâţi negri? Morala ar fi că Beuran a început să facă ordine în sistem şi asta i-a deranjat pe mulţi. Sănătatea e o piaţă de un miliard de dolari, era normal să-şi facă duşmani care până la urmă i-au găsit ceva. Probabil că el îşi bate şi nevasta, Doamne fereşte, deşi sper să nu fie adevărat, dar aste nu e problema mea. Important e că, de când e el ministru, scandalurile s-au împuţinat. Eu nu-l apăr, dar a călcat pe muşuroi, chiar i-am şi spus: Coane, asta e, o să iei şi tu prima pagină, că eu de 13 ani sunt pe pagina asta". Citatul este complet şi orice comentariu credem că este de prisos.

• **Replica ministrului Beuran** la acuzaţiile ce i se aduc şi la hotărârea Universităţii de Medicină şi Farmacie de a-i retrage titlurile academice, nu s-a lăsat aşteptată. În comunicatul remis presei de către ministrul sănătăţii se arată: „Indiferent de hotărârea Senatului UMF, voi merge până la capăt în acţiunea ministerială pentru că starea de sănătate a unei întregi naţiuni nu poate fi neglijată din cauza unei probleme administrative."

Să înţelegem că plagiatul este o problemă administrativă? Orice ar fi, e de apreciat grija pentru „sănătatea unei întregi naţiuni" a patrioticului ministru plagiator.

• **Beuran saga** continuă; răspunzând la interpelarea senatorului Maria Petre, medicul, profesorul şi ministrul Mircea Beuran a spus: „Nu poţi trata un caz de apendicită în Franţa într-un fel şi în România în alt fel. Simptomele sunt identice. De aceea ele apar identic în cele două ghiduri… Este adevărat că este o scăpare a noastră faptul că n-am lămurit această problemă în detalii, astfel încât să existe un acord clar din partea editurilor", la care senatorul interpelator a replicat: „Cred că ministrul Beuran e ultimul penibil. Ce legătură are apendicita cu furtul intelectual?!"

Ministrul buclucaş prezent la deschiderea anului universitar la Cluj a declarat pe 1 octombrie: „Două lucruri aştept. O dată comisia universitarilor să-şi termine punctul de vedere şi să meargă pe treapta ierarhică, iar al doilea lucru, instanţa să hotărască cât sunt de vinovat". La întrebarea dacă are totuşi de gând să demisioneze, a răspuns: "De azi, acest subiect este încheiat. Sunt două comisii, ele vor stabili, când vor spune că este alb e alb, când e negru e negru. Voi vedea ce voi face când se va finaliza. A existat o lună întreagă de cunoştinţe de tot felul. Subiectul, de azi, e încheiat".

• **Aşteptarea ministrului** nu a fost de lungă durată. La 3 octombrie Senatul Universităţii de Medicină şi Farmacie din Bucureşti a hotărât cu 45 de voturi pentru, 6 împotrivă, 3 abţineri, desfacerea contractului de muncă a dr. Beuran şi anularea titlurilor academice ale acestuia, întrucât a prezentat ca lucrări originale plagiate după manuale americane şi franceze.

• **Cu toate acestea**, preşedintele Iliescu continuă să susţină „corectitudinea şi cinstea" ministrului plagiator: „A greşit când nu a fost foarte atent în legătură cu această chestiune. A subestimat, probabil, anumite chestiuni şi nu s-a consultat. Se cam împrumută regulile din istorie şi de la alţii", iar premierul sare în apărarea ministrului său: „Eu îl apreciez pe domnul Beuran ca pe un manager eficient. Îmi place ce a făcut în domeniul sănătăţii. Cei care ţin aprinsă flacăra acestui scandal ştiau de mai mult de situaţie, dar au scos-o la iveală acum. Domnul Beuran a deranjat interesele directorilor de spitale", şi mai apoi: „eu nu voi ceda unui şantaj din partea directorilor de spitale, care folosesc în scopuri imorale un instrument".

• **În cazul Puwak**, la insistenţele Direcţiei Generale pentru Ocupare şi Afaceri Sociale a Comisiei Europene, Ministerul Educaţiei şi Cercetării a oprit plata restului de 30000 euro din cele patru programe pe care le derulau membrii familiei Puwak şi a cerut înapoierea unor sume de bani a căror cheltuire nu a fost justificată.

• **Delegaţia permanentă PSD** reunită în şedinţă la 13 octombrie a luat în discuţie cazurile miniştrilor Puwak şi Beuran, iar vicepreşedintele PSD Miron Mitrea a declarat despre ministrul Puwak: „Dacă ea a încălcat legea, ea răspunde, dacă nu, răspunde fratele, sora, tatăl sau mama", justificând hotărârea de a nu i se retrage sprijinul politic.

În cazul Beuran, Delegaţia Permanentă a PSD a decis în unanimitate să-l susţină pentru a-şi continua activitatea de ministru. Acelaşi Miron Mitrea a afirmat că s-a discutat despre „eventuala demitere sau demisie care ar putea să apară", dar a spus că membrii forului de conducere consideră că atacul la adresa ministrului sănătăţii este unul politic, declanşat de faptul că Beuran a avut „o eficienţă deosebită în lupta cu mafiile din Sănătate". Mitrea a mai spus că problema carierei universitare şi a lucrărilor lui Beuran pentru care este acuzat de plagiat, nu este a PSD.

• **O uşoară modificare** de abordare a cazului Puwak se remarcă la Ion Iliescu care, întrebat la 14 octombrie dacă, în opinia sa, menţinerea a doi miniştri cu probleme, în guvern, este un lucru bun pentru imaginea României, a răspuns: „Pentru imagine nu e bine, dar, iarăşi, nu este bine să judecăm înainte de a se elucida până la capăt… lucrurile sunt în analiză, se vor trage nişte concluzii… Să dea banii înapoi cei care nu i-au utilizat cum trebuie pentru că ceea ce s-a făcut a fost utilizarea acelor fonduri pentru burse, spre exemplu. Au fost bursieri şi au luat banii şi n-au răspuns acelor criterii. Să dea banii înapoi! Şi, sigur, este responsabilitatea celui care a manipulat, dar, mă rog, nu vreau să mă pronunţ pe fondul chestiunilor, pentru că nu mă ocup de aşa ceva. Însă lucrurile, sigur, trebuie elucidate până la capăt. Şi vor fi."

Am citat in extenso textul ilustrând gândirea sibilinică a preşedintelui Iliescu.

• **Conferinţa de presă** din 25 septembrie l-a avut ca protagonist pe Cosmin Guşă, fost secretar general al PSD, acum animator al noii structuri politice (?) Iniţiativa 2003. Noul lider l-a atacat pe Adrian Năstase afirmând că are gândire totalitară şi că în România există pericolul restaurării comunismului. El a identificat trei fenomene grave, dintre care unul ar fi indulgenţa faţă de cazurile Hildegard Puwak şi Mircea Beuran despre care a spus: „Indulgenţa arătată de Ion Iliescu sau Adrian Năstase faţă de aceste situaţii în care persoane publice greşesc fundamental, este nepermisă şi demonstrează că şi aceştia la rândul lor ar dori să fie trataţi cu aceeaşi indulgenţă în cazul în care ar face asemenea greşeli." Un al doilea fenomen ar fi teama de Vadim Tudor care împreună cu Adrian Păunescu sunt „vârfurile de atac ale unei echipe adepte a restauraţiei în România… Motivul pentru care lideri precum Adrian Năstase şi Theodor Stolojan nu mai amendează public gesturile lui Corneliu Vadim Tudor, al cărui comportament dăunează imaginii României, este că aceştia sunt puternic animaţi de interesul de a-şi negocia voturi." Un al treilea fenomen ar fi încercarea de restaurare a comunismului, de care se face vinovat Adrian Năstase, care a declarat că cine controlează Petrom controlează economia naţională şi, prin aceasta, sistemul politic din România; aceasta, consideră Guşă, „este o mostră de gândire tributară unui stat totalitar". Un „semn de restauraţie clară", spune Guşă, este faptul că Şerban Mihăilescu, fostul şef de cabinet al lui Constantin Dăscălescu, ultimul prim-ministru comunist, este actualul secretar general al guvernului Năstase.

• **Într-o altă conferinţă** de presă, la 2 octombrie, Cozmin Guşă a propus o dezbatere publică naţională cu privire la comunism şi la evenimentele din 1989. El crede că în 1989 nu a avut loc o revoluţie, ci o lovitură de stat, „noi putem să demonstrăm asta", şi-l invită pe Iliescu să ia parte la această dezbatere măcar acum, la sfârşitul mandatului său de preşedinte. „Ion Iliescu este şantajabil cu momentul 89". Dacă va avea loc această dezbatere, „poate că nu vom mai asculta profeţiile lui Silviu Brucan, poate nu vom mai auzi de Ristea Priboi, poate că Administraţia Prezidenţială nu va mai fi condusă de Ioan Talpeş" şi Guşă a continuat cu alte nume care ar putea să dispară de pe scena publică, precum Constantin Silinescu, fost consilier al premierului, Şerban Mihăilescu, secretar general al guvernului, Corneliu Vadim Tudor şi Adrian Păunescu, „toţi aceştia sunt într-o complicitate absolută… pot să blocheze dezvoltarea României". Guşă a mai declarat că ieşirea sa din PSD nu a fost o manevră, „nu am de gând să mă întorc în PSD şi nu am de gând să mai lucrez vreodată cu Adrian Năstase", şi, de asemenea, crede că Iliescu şi Năstase au lucrat întotdeauna în echipă, „nu cred în teoria conflictului dintre cei doi". Simptomatic este că Guşă s-a eschivat să răspundă de ce nu a propus o asemenea dezbatere când era în conducerea PSD.

Preşedintele Iliescu s-a pronunţat cu iritare asupra afirmaţiilor fostului secretar general al PSD, „un velietar şi o lichea… E caraghios! E un caraghios! Reia nişte teme afumate, prăfuite, ale unei reacţii a vremii, anul 1990, care sunt depăşite în timp şi care au fost dezbătute pe toate feţele."

HAPURI • HAPURI • HAPURI • HAPURI

• **Sondajul IMAS** efectuat între 12-17 septembrie a dat următoarele rezultate:
—partidele politice au cote de: 45,9% – PSD, 20% – PNL, 14,4% – PRM, 10,8% – PD;
—personalitățile politice în top sunt: Adrian Năstase – 43 de puncte, Ion Iliescu și Mircea Geoană – 42 de puncte, Theodor Stolojan și Traian Băsescu – câte 38 puncte;
—nivelul de trai îi mulțumește și îi foarte mulțumește pe 18% dintre intervievați, nu sunt nici mulțumiți nici nemulțumiți 24%, nu sunt prea mulțumiți 33%, nemulțumiți și foarte nemulțumiți sunt 23%.

• **În Republica Moldova**, sondajul de opinie realizat de Colegiul Sodertorn din Suedia, Institutul de Politici Publice și Centrul de analiză CIVIS de la Chișinău arată:
—integrarea în Uniunea Europeană este dorită de 52,2% din cei chestionați, iar pentru intrarea în NATO se pronunță 31,6%;
—în același timp, 40% consideră importantă aderarea la Uniunea Rusia-Belarus, pe când 19% optează pentru unirea cu România;
—72,8% doresc să rămână cetățeni ai Republicii Moldova;
—Partidul Comunist are o cotă de 44,2%, în timp ce președintele partidului, Vladimir Voronin – 17,9%.

• **Corupția în lume** a fost evaluată de Transparency International din Berlin pentru 133 de state ce au fost notate cu punctajul de 10 pentru corupție inexistentă și 0 pentru corupție absolută. Pe primele locuri se clasează Finlanda – 9,7; Islanda – 9,6; Danemarca și Noua Zeelandă – 9,5; Singapore – 9,4, iar pe ultimele Bangladesh – 1,3; Nigeria și Haiti – 1,5. În grupul țărilor cu corupție avansată se află *România – 2,8*, precedată de Bosnia – 3,3 și Armenia – 3,0 și urmată de Rusia – 2,7 și Albania – 2,5. Suntem deci cea mai coruptă țară dintre cele invitate să adere la Uniunea Europeană.

• **Proporția oamenilor fericiți** din peste 65 de state a constituit obiectul unui studiu publicat în revista *New Scientist*. Țările în care trăiesc cei mai mulți oameni care se consideră fericiți sunt Nigeria, Mexic, Venezuela, Salvador și Puerto Rico, iar cele cu cei mai puțini oameni fericiți sunt Rusia, Armenia și *România*. Motivele fericirii, invocate sau constatate, sunt, în ordinea importanței, predispoziția la fericire (factorul genetic), căsătoria, prietenii, limitarea așteptărilor, dorințelor sau pretențiilor, facerea de bine, credința, să nu te compari cu alții, să câștigi mai bine, să îmbătrânești frumos. Nu s-au găsit dovezi că ar exista o legătură între inteligență și fericire. În țările industrializate, media fericiților a rămas aceeași după cel de-al doilea război mondial, deși media veniturilor a crescut. Și atunci, de ce să ajungem din urmă Occidentul industrializat și de ce să ne străduim să fim inteligenți, când „banii n-aduc fericirea" și când avem exemplul fericiților din Mexic și Salvador?

• **Ultimul sondaj** realizat de către Fundația pentru o Societate Deschisă prin barometrul de opinie publică indică nemulțumirea românilor față de activitatea instituțiilor publice privind reducerea corupției; astfel, neîncrederea în justiție a populației este de 32,3%, în guvern de 29,1%, iar în poliție de 26,6%.

• **Premierul Năstase** pregătește opinia publică pentru eventualitatea neobținerii statutului de economie de piață funcțională ce ar urma să ne fie acordat sau nu de Comisia Europeană în luna octombrie: „Nici una dintre economiile europene nu este 100% funcțională în UE. Sunt probleme care țin de deficitul bugetar, diferite aspecte care țin de măsuri de intervenție a statului în sprijinul anumitor sectoare", dar „... nu acest lucru trebuie să ne preocupe și nu asta trebuie să fie justificarea... Zilele următoare voi trimite la Bruxelles o scrisoare în care voi prezenta comparativ, pe valori ale Comisiei Europene" remarci „în legătură cu economia de piață funcțională pentru Bulgaria, când anul trecut i s-a acordat acest statut, și observațiile referitoare la România anul trecut, privind acest capitol... Oricum, să nu ne îmbătăm cu apă rece" privind acordarea statutului. Măsurile cerute de UE „ar fi fost important să fie luate mai de mult, dar n-are rost să ne lamentăm acum", se lamentează totuși primul-ministru, neacceptând responsabilitatea lipsei de reforme a FSN, FDSN, PDSR, PSD, care cârmuiesc țara de aproape zece ani. Dar are argumente premierul român pentru a se plânge că suntem în coada țărilor ce aspiră la integrare în UE? Din tabelul ce urmează rezultă că nu:

Țara	PIB miliarde $		Inflație %			Investiții străine miliarde $
	2001	2002	2001	2002	1990-2002	2002
România	39,1	42,4	34,5	22,5	8,8	1,1
Bulgaria	13,6	15,5	7,4	5,8	3,9	0,5
Ungaria	51,8	65,8	9,1	5,2	244	0,9
Cehia	57,2	69,6	4,5	1,4	38,5	9,3

Datele privind Bulgaria par a ne avantaja, dar, cum Bulgaria are o populație de numai 7,9 milioane locuitori, iar România de 22,1 milioane locuitori, rezultă că pe cap de locuitor investițiile străine în 12 ani sunt în Bulgaria de 492,25$, iar în România de numai 397,50$. În ceea ce privește Produsul Intern Brut pe cap de locuitor, el este aproximativ același în România și Bulgaria (1919$ în România, 1962$ în Bulgaria, în anul 2002), dar deficitul bugetar în anul 2001 a fost în Bulgaria de 1,7%, iar în România de 3%, și pentru anii următori decalajul se va menține. Așa că degeaba scrie premierul Năstase la UE cerând tratament egal pentru România și Bulgaria. Vom primi statutul de țară cu economie de piață funcțională numai dacă UE e interesată în aceasta sau dacă se va milostivi de noi.

• **Rezerva internațională** a BNR a rămas constantă, în septembrie fiind de 7,8 miliarde euro, rezerva valutară ridicându-se la 6.672 milioane euro, iar rezerva în aur s-a menținut la 1.114 milioane euro.

• **Deficitul comercial** pe primele 8 luni a depășit 3 miliarde euro, cu 473 milioane euro mai mult decât în aceeași perioadă din 2002. Exporturile au fost în sumă de 10,2 miliarde euro, iar importurile au totalizat 13,3 miliarde euro.

• **Corneliu Iacobov**, considerat și pușculița PSD, a cumpărat prin „amabilitatea" FPS rafinăria Dărmănești în urmă cu 4 ani pentru „modesta" sumă de 10 miliarde lei. După 4 ani de tranzacții cam tenebroase, acest tovarăș de partid al premierului și al baronilor locali are, prin rafinăria cumpărată, o datorie de 5.176 miliarde lei către Petrom pentru țițeiul procesat și 3.500 miliarde lei la bugetul statului pentru impozite și taxe neplătite. Cum și Petrom este o întreprindere de stat, tranzacția între statul român și domnul Corneliu Iacobov se prezintă astfel: statul român încasează 10 miliarde lei pentru rafinăria vândută și se alege cu o pierdere de 8.676 miliarde lei, datoriile rafinăriei. Reacția statului la această impresionantă țeapă dată de domnul Iacobov este cererea de declanșare a procedurii de faliment privind rafinăria Dărmănești. În consecință, statul își ia înapoi rafinăria, iar domnul Iacobov rămâne cu o sumă nedeterminată de bani „câștigați cinstit" și cu buhul unui prost management care, presupunem, îl lasă rece.

• **Inflația în luna septembrie** a fost de 2,1%, de două ori mai mare decât media inflației pe primele opt luni ale anului. Ea este urmarea creșterii prețului la energie electrică cu 17% și la gaze cu 22%.

• **Angajamentul guvernului** față de Comisia Europeană de a vinde într-o singură lună marile întreprinderi Tractorul, Roman și ARO, pe care toate guvernele au refuzat cu obstinație să le privatizeze în ultimii 13 ani, s-a soldat cu un dezastru economico-financiar. Dacă imediat după „Revoluție" istețul premier de atunci, Petre Roman, spunea că industria românească nu este „o grămadă de fier vechi", ținând la preț și refuzând să o privatizeze, astăzi, guvernul aceleiași formațiuni politice, FSN, FDSN, PDSR, PSD, *vinde Roman-Brașov pe un euro*, Tractorul-Brașov cu *250.000 euro* și ARO-Câmpulung cu *150.000 euro*. De asemenea, *vor fi suportate de către bugetul de stat*, adică de către noi toți, datorii ale acestor întreprinderi, după cum urmează: de la *Roman-Brașov* de *49 milioane euro*, de la *Tractorul* de *115 milioane euro*, iar de la *ARO* de *39 milioane euro*, ceea ce *totalizează* amețitoarea cifră de *203 milioane euro*. Și când te gândești că acum câțiva ani economiștii care propuneau vânzarea uzinelor neperformante cu un dolar și ștergerea pe atunci a mai micilor datorii către stat erau considerați „vânzători de țară", iar domnul Văcăroiu, acest „Hagi al finanțelor" propunea retehnologizarea acelorași întreprinderi pe banii statului, adică pe banii noștri și apoi vânzarea lor la prețuri fabuloase, înțelegem de ce grangurii din PSD ne îndeamnă să nu privim în trecut ci să creăm viitorul; probabil că aceste tranzacții sunt o mostră de viitor economic al țării noastre.

• **Alianța Dreptate și Adevăr** este noua structură politică a PNL-PD, menită să contrabalanseze puterea PSD la alegerile de anul viitor. La 28 septembrie, în sala Unirii din Palatul Parlamentului, în fața a 1500 delegați ai celor două partide, liderii lor, Theodor Stolojan și Traian Băsescu, au semnat documentele în temeiul cărora ia ființă alianța. Punctele principale din programul alianței sunt:
—nici o toleranță față de corupție;
—încheierea procesului de tranziție post-comunistă și integrarea României în structurile euro-atlantice;
—reducerea rolului statului ca agent economic;
—lichidarea întreprinderilor de stat neviabile;
—susținerea gospodăriei agricole familiale;
—crearea Casei naționale a creditului agricol românesc;
—legiferarea fondurilor universale de pensii și a fondurilor private de sănătate;
—folosirea sumelor colectate pentru sănătate exclusiv în acest scop;
—eliminarea recomandării ministrului justiției din procesul de numire în funcție a judecătorilor.

Semnificativă este declarația lui Traian Băsescu după care alianța va urmări să „devoaleze cele trei taine ale națiunii române: revoluția, mineriadele și fosta Securitate".

DIN NOU ORIENTUL APROPIAT

În Irak continuă războiul larvar al localnicilor împotriva militarilor americani, înregistrându-se al o sutălea soldat ucis din cadrul corpului expediționar al aliaților, după încheierea oficială a războiului. Protestele anti-americane se țin lanț, armata de ocupație deschide foc împotriva manifestanților, victimele în rândul civililor sporesc, cei ce se consideră eliberatorii populației devin în conștiința acesteia invadatori și ocupanți.

Nu trece o zi fără un atentat, „terorist" desigur, fără o ambuscadă împotriva armatei americane. Pe plan extern, guvernul de la Washington respinge cererea secretarului general ONU, sprijinită de importante state europene, de a stabili un calendar precis pentru alegeri în Irak și retragerea corpului expediționar anglo-american, dar face apel în același timp la scepticele guverne ale țărilor bogate pentru trimiterea unor forțe de „pacificare" și finanțarea reconstrucției Irakului. Naiva propunere a administrației americane, concretizată într-o rezoluție a Consiliului de Securitate, nu va aduce în Irak nici un soldat și prea puțini bani din partea bătrânelor și experimentatelor vulpi care sunt guvernele țărilor europene. Visul american de a administra Irakul după cum vor, cu trupe de „menținere a păcii", altele decât cele americane, și de reconstrucție a țării cu banii comunității internaționale, nu are șanse de a se împlini.

Editor: **Editura Vremea**, Registrul Comerțului, nr. 40/3296/1991
Adresa: Str. Constantin Daniel nr. 14, Sector 1 București.
Cod poștal: 71121
Telefon: 3358131; fax: 3110219
e-mail: vremea@fx. ro
http://www.edituravremea.ro
Directorul publicației: **Nicolae Henegariu**
Redactori: **Silvia Colfescu**, **Maria Giugariu**, **Corneliu Tomescu**
Corespondenți externi: **Aurel Sergiu Marinescu (New York)**, **Liviu Vălenaș (Nürnberg)**
Secretariat: **Silvia Voinea**
Tiparul: **S.C. Tipografia FED**
ISSN – 1454-2579